

Tuyệt tình ca

“Hãy xem ta như một giấc mơ buồn,

Trả cho em khúc tuyệt tình ca...”

Mưa. Nước mưa tạt vào ô cửa kính, gió thổi những tán cây nghiêng ngả tạo nên những bóng đen to lớn chuyển động không ngừng trên bức tường trắng. Cô của ngày mưa ấy rất nhớ anh...

...

Hoa Ly.

Con nằng tròn vờn nhau trên mái hiên cửa hàng hoa nhỏ ở đầu phố rồi vỡ tan thành muôn vụn mảnh vụn lăn trên những cành ly trắng kiêu hãnh. Truyền thuyết kể rằng những cành hoa ly được sinh ra từ trái tim của một người phụ nữ bất hạnh mang trong mình tình yêu với một người đàn ông không còn yêu mình, bà đã lấy đóa hoa ra từ trong tim, vùi nó xuống nơi bà nghĩ là nấm mồ của người đàn ông ấy. Những cành ly trắng là tình yêu ngọt ngào, chung thủy tới độ cao quý, nếu có bị chôn vùi thì cũng là chôn vùi với người nắm giữ trái tim của mình.

Cửa hàng hoa ở đầu phố ấy chỉ bán duy nhất một loài hoa có mùi thơm dịu dàng và đẹp tới độ kì diệu khiến cho mỗi lần đi qua ai cũng phải ngoái lại ngắm nhìn, hoặc, cũng có thể là tìm kiếm một dáng người nhỏ bé nào đó. Cô gái ấy hay cười, mỗi khi có ai hỏi cô về những bông hoa ly cô lại say mê ngồi nói như đang kể về một mối tình đẹp đến mơ màng, những lúc ấy nụ cười của cô còn rạng rỡ hơn cả những cành hoa được tắm sương sớm và nắng tròn. Đôi mắt cô lúng liếng những niềm hạnh phúc không tên, chỉ cần được cầm vào một cánh hoa, miết nhẹ nó cũng khiến đôi mắt ấy rạng ngời.

Cô yêu những bông hoa ấy như yêu một người yêu dấu, cô yêu chúng như yêu anh.

...

Anh của cô.

Anh của cô là một vết thương lòng cô giấu kín, chỉ cần có ai vô tình nhắc khẽ tên anh cũng đủ để nỗi đau ấy âm ỉ nuốt trọn trái tim nhỏ đáng thương.

Cô và anh lớn lên trong cô nhi viện, ngày ấy mắt cô còn nhìn thấy đường, còn nhìn thấy anh, còn có thể vẽ những hình nguệch ngoạc rồi cười ngây ngô bảo đó là anh, ừ, ngày ấy cô còn có anh... Cô của những ngày ấy không biết tiếp xúc, không biết làm quen, không biết chơi đùa, chỉ riêng với anh là khác. Anh đã từng xông vào giữa một lũ con trai béo ục ịch, xô ngã từng thằng, đập dếp vào mặt chúng chỉ vì chúng trêu ghẹo cô gái nhỏ. Gia đình cô gặp hỏa hoạn, chỉ mình cô được người ta cứu ra, chẳng ai chịu đưa bàn tay nín lấy cuộc đời dang dở của một con bé tội nghiệp, họ gửi cô vào cô nhi viện. Trên cánh tay cô vẫn còn vết bỏng của kí ức kinh hoàng ấy, lũ trẻ trong viện đùa nào cũng tỏ ra khiếp sợ vết bỏng có hình thù quái dị trên cánh tay trắng nõn ấy. Riêng anh thì không. Anh hay kết những bông hoa nhỏ vào một đoạn dây dài thành vòng tay che vết sẹo, anh hay cầm cổ tay cô kéo đi xem hoàng hôn đỏ bóng trên biển, anh hay áp bàn tay bé xíu của cô vào hai má mình, anh hay cười ngốc nghếch khi cô nói với anh rằng: “Lớn lên cưới nhau nhé!” Không phải hẹn ước, không phải hỏi ý mà là khẳng định, thật chắc chắn khẳng định rằng, lớn lên, những ngón tay nhỏ xinh này sẽ đan vào tay anh mãi mãi.

Anh trong cô là chàng trai cao hơn cô một cái đầu, dáng người nhanh nhẹn, có bàn tay với những ngón tay thon dài ấm áp. Anh là hạt nắng mà cả tuổi thơ cô cất giữ, là những suy nghĩ non nớt rằng sẽ đem cảnh hoa ly của riêng mình chôn vùi với hình bóng anh...

Mười sáu tuổi anh rời khỏi cô nhi viện, ngày anh đi, cô khóc nức nện, chẳng thể nói nổi với anh hai chữ “Tạm biệt”. Anh khẽ lau hàng nước mắt như vỡ đê của cô gái nhỏ, dặn dò cô vài câu rồi quay đi, nhưng lại lập tức chạy quay ngược lại, ôm chặt lấy cô bé của anh, chỉ để nói hai từ quan trọng nhất:

- Chờ anh!

...

Chỉ bởi hai chữ “Chờ anh” ngày hôm ấy mà cô đã chờ tới mười năm. Mười năm ấy đã xảy ra những gì? Mười năm ấy anh có biết cô đã dỗ ngoan cái sự

chờ đợi của mình như thế nào hay không? Từ ngày anh biến mất trên chiếc xe hơi màu đen, chẳng có ai nói cho cô bất kì một tin tức nào của anh, cô chờ những lá thư, những phong thanh về nơi anh đến nhưng rốt cuộc chẳng có gì cả. Mười năm, cô chờ anh chỉ vì hai chữ ấy. Sau ngày anh đi, cũng có một người phụ nữ tới đón cô về. Bà ấy không có gia đình, bà ấy thêm một người ở bên để hàn huyên tâm sự, một người có thể yêu những bông ly kiều hãnh cùng bà. Cô gái nhỏ theo người mẹ nuôi về căn nhà mới và để lại địa chỉ của mình ở cô nhi viện, chỉ sợ một ngày anh quay lại không tìm thấy cô. Vậy mà từ lúc ấy đến nay, tờ giấy vẫn yên vị chỗ cũ, anh chẳng về, và anh cũng chẳng tìm cô.

...

Mẹ nuôi.

Người mẹ nuôi cô đơn, bệnh tật của cô dạy cô rất nhiều điều. Bà dạy cô cách yêu những bông hoa cũng như cách yêu cuộc sống, yêu con người. Cô từng hỏi, vì sao bà có thể yêu nhiều mà lại sống cô đơn? Vì bà sợ những cuộc chia ly. Trước khi quyết định nhận một người con nuôi, bà cũng đã đấu tranh với chính nỗi sợ ấy rất lâu, bà biết mình bị bệnh, biết mình chẳng còn được lưu luyến cuộc đời này hơn được nữa nên bà thêm một người thân. Người ta nói bà gàn dở, lúc nào cũng mở miệng những triết lý yêu đời, yêu người nhưng đến cả một con chó cũng chẳng dám nuôi. Ấy thế mà cái mụ già gàn dở ấy lại tìm đến cô nhi viện, đưa về một cô bé mười một tuổi, tự nói với mọi người là con gái cưng của mình. Bà gọi nó là cái duyên. Bà thấy an lòng khi nhìn vào nét mặt cô bé, bà thích cách cô im lặng lắng nghe bà kể chuyện, bà thích cái vòng tay bằng hoa cô tự kết đeo vào cổ tay gầy có sẹo.

Cô kể cho bà nghe về anh. Bà hay nằm phía sau, vỗ nhẹ vào đôi vai nhỏ, nói:

- Chờ được thì tốt, người ta bảo chờ thì người ta sẽ về, con ạ.

Ừ, người ta hứa thì người ta sẽ về, và chỉ cần hứa, thì sẽ chờ.

...

Năm cô hai một tuổi, mẹ nuôi cô phải sống nhờ những viên thuốc và bình thở nhiều hơn nên mọi người khuyên bà hãy chuyển vào viện. Cô gái nhỏ vẫn

chạy đi chạy lại giữa cửa hàng hoa và bệnh viện, dáng người vốn gầy gò ấy giờ chẳng còn có thể miêu tả là gầy tới mức nào nữa. Có những khi cô ôm một bó hoa còn lớn hơn cả thân người mình chạy lăng xăng trong hành lang bệnh viện. Thời gian đầu mẹ nuôi nhớ những cành hoa ly tới mức gấp những tờ giấy thành những bông hoa cánh dài rải khắp giường bệnh. Sau này, vì bệnh tật của mẹ, cô không được phép đem hoa vào trong phòng nhưng cô xin bác sĩ cho mình được cắm chúng trong những bình hoa lớn phía ngoài cửa sổ, dưới mái hiên đầy những con nắc xinh để mẹ có thể ngắm nhìn chúng hàng ngày. Các bác sĩ, y tá, thậm chí là những bệnh nhân cùng phòng với mẹ chẳng nhớ nổi cái tên mỹ miều mà mẹ nuôi từng đặt lại cho cô nữa, họ gọi cô bé là “Hoa Ly”.

...

Gặp lại.

Sáng sớm, cô gái ôm bó ly lớn chạy vội vào bệnh viện sợ tới giờ mẹ tỉnh sẽ không nhìn thấy những bông hoa ngoài cửa sổ thì bà lại hờn dỗi không chịu ăn mất. Bó ly quá lớn che khuất tầm nhìn của cô gái khiến cô đắm sâu vào một người đàn ông cao lớn, mặc áo sơ mi đen với khuôn mặt lạnh lùng. Cô vội vàng nói lời xin lỗi, đứng cạnh môi e dè. Người đàn ông ấy bước qua cô, không nói lấy một lời, cô chỉ kịp nhìn thấy trên hai cánh tay người ấy là những hình xăm xanh đen chẳng chịt tới đáng sợ.

Mười năm cô luôn tự tin rằng nếu có gặp lại thì cô sẽ là người đầu tiên nhận ra anh bởi anh trong cô rất đặc biệt, rất khác. Vậy mà thật buồn cười khi anh ở khoảng cách gần tới như vậy cô lại chẳng mảy may để ý. Khi người con gái ấy đắm vào mình, giây phút những cành hoa được hạ xuống để lộ gương mặt trắng hồng với những giọt mồ hôi li ti và đôi mắt sáng ấy anh đã nhận ra cô, bởi với anh, cô cũng là một cành hoa anh giấu nơi sâu nhất trong tim mình, chiếc áo ngắn tay để lộ vết sẹo lớn cùng chiếc vòng hoa thêm một lần khẳng định đó là cô gái nhỏ của anh. Anh nhanh chóng bước qua cô với mỗi lúc tìm lại vội vàng chênh thêm vài nhịp. Anh sợ cô nhận ra nên đã bước qua cô thật hờ hững nhưng tới khi ngoảnh đầu lại, anh mới biết mình thêm được cô nhận ra tới chừng nào.

Mười năm qua là những tháng năm để anh trở thành một người đàn ông đúng nghĩa. Anh không còn là cậu nhóc khi xưa ngày ngày chỉ biết tết vòng hoa và

kéo cô gái nhỏ đi xem hoàng hôn nữa. Anh hôm nay là người đàn ông đã tự quảng mình ra ngoài xã hội mười năm, là người chẳng còn sợ một điều gì nữa, là người mang trên mình những vết sẹo ngang dọc của những lần chém giết tưởng chết đi rồi.

À không, không phải anh không còn sợ một điều gì nữa, anh vẫn luôn sợ một ngày gặp lại cô.

...

Anh.

Khi chiếc xe hơi màu đen ấy đón anh rời khỏi cô nhi viện, nó đưa anh tới một ngôi nhà khang trang với những người đàn ông mặc đồ đen trông mặt mũi bặm trợn đáng sợ. Người ta bảo người nhận nuôi anh là ông chủ của căn nhà này. Ông ấy bụng phệ, đầu trọc, mặt tròn, mắt hí, miệng lúc nào cũng cười, cái nụ cười khiến người ta rợn cả tóc gáy. Ông ấy nuôi một con hổ, ngày ngày chăm sóc và cho nó ăn, cưng chiều nó như một thú nuôi hiền lành hết sức bình thường. Lúc đó anh được giao cho nhiệm vụ cho nó ăn và tắm cho nó. Cũng có lúc anh tỏ ra e ngại khi lại gần con vật to lớn ấy nhưng người cha nuôi bụng phệ của anh lại trưng bày ra cái nụ cười ghê rợn ấy rồi bảo:

- Con người còn đáng sợ hơn loài vật này nhiều lắm con trai ạ, chúng nó một khi đã được thuần hóa thì sẽ trung thành tới cuối đời nhưng con người lại vẫn có thể quay lại nhe cái răng đã được mài dũa sắc nhọn ra cắn lại chủ của mình, à, cái lũ vô ơn ấy...

Cha nuôi nhận nuôi anh bởi đứa con nuôi trước của ông ta mới mất, thực ra là bị xử lý sau khi phát hiện có ý định phản bội lại chính cha nuôi của mình. Ông ta nói thẳng cò hãy tìm cho ông ta một cậu nhóc thông minh, sáng sủa để ông ta nuôi và chờ xem khi lớn lên nó sẽ cắn mình như thế nào.

Thời gian đầu cha nuôi rất cưng chiều cậu con trai mới, cũng giống như cách ông ta cưng chiều con vật nuôi của mình. Hàng ngày anh chỉ việc cho nó ăn, đưa nó đi tắm, chơi đùa với nó, lâu dần nó trở thành người bạn thân nhất của anh trong căn nhà to lớn toàn lũ người mặt quỷ này. Cuộc sống nhàn hạ chẳng ở với anh được mấy lâu, hơn một năm sau, cha nuôi quảng anh cho lũ mặt quỷ kia dạy dỗ. Những trận đòn vô cớ ập đến, có khi giấc ngủ đang chập

chờn cũng bị dựng dậy trói tay quật cho một trận thừa sống thiếu chết. Cho tới lúc anh giấu trong ống tay áo mảnh dao lam cắt dây trói ở tay và phản kháng lại thì những trận đòn không còn xuất hiện nữa. Lão bụng phê chỉ chờ anh biết phản kháng là lại đưa anh vào những đợt huấn luyện thể chất, những mảnh khõe gian tà, những thói hư tật xấu của cuộc đời. Anh chấp nhận hết trừ hai thứ: Gái và ma túy. Cho tới lúc anh đủ lớn, ông ta đưa anh vào bài tập cuối cùng – giết chết tình thân. Lão già điên rồ ấy bắt anh giết chết con hổ. Sau khi bắn chết nó, anh đã xăm lên mình hai hình xăm đầu tiên, một cái đầu hổ lớn phía bên vai phải và một chiếc vòng hoa nhỏ nơi ngực trái.

Bây giờ trên cơ thể anh chỉ chút những vết thương và những hình xăm ngang dọc, đậm nhạt khác nhau. Anh xăm lên đó những dấu ấn về những người anh làm hại, những đòn đau anh trải qua trong suốt mười năm qua. Anh giúp lão già ấy buôn thuốc phiện, buôn vũ khí, xử lý những ân oán trong giới giang hồ. Chàng trai ấy trở thành một trong những tay chân xuất sắc nhất của “Cha nuôi”.

...

“Ta mong em chìm vào quên lãng, Quên ta đi, một thằng du đãng...”

Thời gian cứ trôi qua nhanh tới mức đến lúc ngoảnh lại, anh nhận ra đã mười năm kể từ ngày anh nói cô hãy chờ. Nhưng nhận ra rồi thì sao? Bao năm nay anh chẳng dám đi tìm cô – tìm cái nỗi sợ duy nhất cuộc đời mình. Anh sợ cô không còn chờ anh nữa, và, anh cũng sợ cô vẫn còn chờ. Anh không còn là một chàng trai ấm áp ngày ấy của riêng cô, anh thừa nguy hiểm để có thể bước đi bên cạnh cô gái bé nhỏ ấy vậy nên anh không tìm và cũng không dám tìm lại cô.

Vài ngày sau buổi sáng gặp lại, anh cứ chỉ nhớ về khuôn mặt ấy. Cô đã lớn quá rồi, đã là một thiếu nữ xinh xắn rồi, xinh lắm, xinh diệu kì như những bông hoa ly ấy...Anh lén đến bệnh viện để trộm nhìn cô, lén đi theo cô về cửa hàng hoa nhỏ bé, lén bên cạnh cô nhiều ngày. Anh cứ tự vui rồi lại tự buồn khi nhìn thấy bóng dáng gầy gò bé nhỏ, sau mười năm bây giờ anh mới biết mình nhớ cái cảm giác ôm chặt cô tới mức nào.

“Em yêu ơi đừng chờ ta nhé, khi hương xuân tuổi đời đang hé, Mong chi ta ngày về xa lắm, sẽ mỗi mòn chết trong đợi chờ.”

...

Bên em.

Anh băng tạm vết thương trên cánh tay rồi lại mò tới bệnh viện để được nhìn thấy cô. Dạo này những mệt mỏi của anh thường dịu lại khi bóng dáng ấy xuất hiện trong tầm mắt. Phòng bệnh hôm nay khá vắng, người đàn ông trẻ mặc áo sơ mi đen dài tay ngồi khẽ nhắm mắt trên băng ghế ngay cạnh cửa phòng. Anh nghe thấy tiếng cô gái trẻ nói rất nhiều chuyện với mẹ nuôi, thì thoảng lại thấy tiếng cười khẽ rất hiền của bà. Anh còn nghe thấy cô hát, giọng hát của cô nghe ngọt tới tận trái tim, nó khiến vết thương của anh không còn nhức nhối nữa, anh khẽ mỉm cười, miệng lẩm nhẩm theo từng câu hát của cô:

“Một màu đen đen, một màu trắng trắng
Chiều hoang vắng, chiếc xe tang đi
thật vội vàng

Một đường cong cong, vẽ bao đường vòng?
Họa người đừng nhớ khuôn mặt
bắt hình dong. Rồi một đêm chơi với, làm sao vẽ bóng tối?
Làm sao vẽ cánh hoa đêm không màu?”

Tiếng hát cô vừa dứt, người mẹ nuôi nhẹ hỏi:

- Nếu mẹ đi rồi, con gái mẹ sẽ thế nào đây?
- Mẹ sẽ đi đâu chứ? Mẹ sẽ không bỏ con lại đâu, anh ấy để lại con một mình để gặp được mẹ, không phải sao? Mẹ sẽ không như anh ấy đâu...

Bà cười, giọt nước mắt như có như không nơi đáy mắt:

- Nếu biết con gái mẹ vẫn chờ thì cậu ta sẽ quay về thôi.
- Anh ấy đã hứa nên anh ấy sẽ về phải không mẹ?

Những câu nói sau đó anh không còn nghe thấy nữa, tai anh ù đi vì câu hỏi cuối cùng ấy. Anh đã hứa nên cô đã chờ, vậy cô đã chờ rồi anh có đủ can đảm để trở về hay không?

...

Mặt trời đổ bóng, sắc chiều nhập nhoạng trên từng con phố cô về. Cô dừng một chút trước khi mở cánh cửa hàng hoa, quay người lại nhìn về phía mặt trời nằm xuống, cô hôm nay nhớ chàng trai của ngày xưa ấy. Khẽ thở dài, cô vừa quay đi một cánh tay nắm chặt cổ tay có vết sẹo lớn của cô quay lại. Cô nhận ra người đàn ông trẻ mình đã đâm phải ở bệnh viện, sau đó cô cũng đã từng nhìn thấy anh ta ở trong bệnh viện vài lần nữa. Người đàn ông chỉ thích mặc đồ đen có khuôn mặt lạnh lùng và những hình xăm xanh đen không thân thiện. Cô gái hoảng sợ vội giật tay mình lại nhưng bàn tay anh nắm quá chặt, anh sợ nếu anh buông lỏng cô sẽ biến mất cùng với cái can đảm dám đối diện với cô cũng biến mất. Cô sợ tới mức há hốc miệng nhưng chỉ ú ớ mà không thể thốt lên một tiếng hét trọn vẹn:

- Là anh.

“Là anh” – chỉ với hai từ ấy liệu cô có hiểu không? Cô cũng vì hai từ “Chờ anh” trong quá khứ mà ngu ngốc chờ đợi anh tới tận mười năm, nuôi dưỡng lòng kiên trì bằng hình ảnh của anh trong tiềm thức.

Cô không còn cảm thấy được nhịp tim mình đang đập nữa.

- Cô gái nhỏ, anh về rồi.

Như sợ cô không hiểu, anh nói thêm trong sự hồi hộp tới nghẹn thở. Không có thời gian để suy xét đúng sai, không có thời gian cho lý trí kiểm chứng sự thật, chỉ còn thời gian cho những cô đơn, những đợi chờ trong suốt mười năm qua kêu gào nhớ nhung, cô giằng tay mình ra khỏi tay anh nhưng rồi lập tức ôm chặt lấy, áp khuôn mặt gầy gò của mình vào khuôn ngực vững chãi ấy.

- Là anh. – Cô lặp lại một lần nữa – Là anh. Anh về rồi, cuối cùng cũng về với em rồi...

Cô kéo anh vào trong cửa hàng hoa nhỏ, hai người ngồi đối diện với nhau, cứ ngồi nhìn nhau như thể cho đủ mười năm không gặp. Cô đưa bàn tay bé nhỏ run rẩy chạm nhẹ vào hàng lông mi dài của anh, chạm nhẹ vào sống mũi cao, vào gò má, vào đôi môi mỏng để ghi nhớ chàng trai ngày ấy nay đã trở thành một người đàn ông như thế nào. Anh cũng cầm cổ tay bé nhỏ, nhìn ngắm vết sẹo thân quen, khẽ nói:

- Anh xin lỗi.

Đã bắt em chờ lâu như thế, anh xin lỗi.

Khi môi anh nhẹ đặt lên môi cô, cô mới nhận ra đây là hiện thực, là anh trở về, là sự thật. Những yêu thương như được giải thoát, cô không khóc cho ngày gặp lại anh, cô đã chờ ngày này quá lâu rồi, cô đơn, buồn tủi, mòn mỏi, nước mắt ... cô đã dành hết cho những tháng năm trong quá khứ. Ngày anh trở về, trên khuôn mặt cô chỉ còn lại an yên, còn lại tình yêu anh lan ra tới từng nụ cười, từng ánh mắt.

Cô giúp anh băng bó lại vết thương, kể anh nghe mười năm vắng anh và hỏi anh mười năm vắng mình. Anh không che giấu bất kì một điều gì, anh còn kể cô nghe ý nghĩa từng hình xăm trên cơ thể mình, cuối cùng, anh đặt tay cô lên ngực trái – nơi có hình chiếc vòng hoa và tên của cô, Ly Ly. Anh không muốn giấu, quay trở về bên cô là anh chấp nhận những rủi ro lớn nhất có thể xảy đến, anh muốn cô biết, muốn cô mạnh mẽ để có thể cùng anh đi qua những rủi ro ấy, hoặc, nếu cô hoảng sợ, nếu cô từ chối, anh sẽ rời xa cuộc đời cô như chưa từng gặp lại.

...

Hạnh phúc.

Từ ngày anh trở về, cô tự hỏi mình tình yêu là gì? Hạnh phúc là gì? Có phải là những ngày trôi qua có anh bên mình hay không?

Anh cho cô biết mọi việc về mình nhưng không cho bên “Cha nuôi” biết sự tồn tại của cô. Chính bản thân anh cũng không đoán được lão già điên rồ ấy sẽ làm gì cô gái bé nhỏ của anh nên trước mắt anh phải giấu cô thật kĩ, tránh tầm mắt của lũ quỷ đói kia.

“Từng đêm xuống ru em mỗi mồnNgàn xa cách yêu em vẫn còn,Vì yêu em nên tim anh xót xa...”

...

- Đẹp không?

Cô đưa ra trước mặt anh một đóa hoa ly bó bằng giấy hoa sắc sỡ, anh lắc đầu, cô chun mũi:

- Khiếu thẩm mỹ của anh bị mài mòn hết rồi.

Anh phì cười:

- Ít nhất anh cũng biết em xinh hơn bó hoa ấy.

- Nịnh bợ, sến sẩm. – Cô làm bộ rùng mình rồi đứng lên – Anh vào thăm mẹ với em nhé, bà còn mong được gặp anh hơn cả em nữa.

Anh chỉ cười. Thì ra cũng có lúc anh có cuộc sống như thế này, quên đi những ân oán, những mưu toan, ngày ngày chỉ có những câu chuyện không đầu không cuối của cô gái nhỏ, chỉ có dáng cô xinh đẹp trong mắt.

Mẹ nuôi tươi cười đón cô và anh. Nhìn con gái hạnh phúc, sắc mặt mẹ cũng đã tươi tắn hơn. Khi con gái mẹ vui, con gái mẹ thậm chí còn đẹp hơn rất nhiều những bông hoa ly được tắm trong sương và đứng trong nắng ngoài kia. Ba người nói rất nhiều chuyện, hầu như là những câu chuyện cũ trong những năm tháng bà nuôi cô gái nhỏ, có những câu chuyện khiến đôi má cô ửng đỏ, then thùng nói đi thay hoa để chạy biến ra ngoài. Anh nhìn theo bóng cô xấu hổ ra khỏi phòng lại tự động mỉm cười.

- Con định thế này mãi sao?

Câu hỏi của mẹ nuôi khiến nụ cười của anh chột tắt.

- Con bé có kể chuyện về con cho mẹ nghe. Nếu là người khác mẹ sẽ dùng cả mạng sống mà cấm cản hai đứa nhưng người đó lại là con nên mẹ biết cái thân già này chẳng thể làm gì được ngoài việc ủng hộ hai đứa ở bên nhau. Nhưng... con đã bao giờ nghĩ về tương lai của hai đứa chưa?

...

“Yêu con bé không chỉ là ở bên con bé mà còn là bảo vệ nó, cho nó một cuộc sống bình an và hạnh phúc, con làm được không?”

Những lời nói của mẹ nuôi cứ văng vẳng bên tai anh. Anh làm được không?

Khẽ ôm cô gái nhỏ vào lòng, hơi ấm này, an yên này, anh có bảo vệ được không?

...

Sóng.

“Cha nuôi” đưa chén trà lên miệng rồi chợt dừng lại, sau đó một giây lại tiếp tục thưởng trà, khóe miệng lão ta lại nhếch lên nụ cười đáng sợ.

- Vậy là đủ lông đủ cánh rồi, muốn bỏ lão già này mà đi rồi đúng không?

Anh hơi cúi đầu xong lại ngẩng lên nhìn lão, nói ngắn gọn:

- Con sẽ không hé miệng dù chỉ nửa lời cho tới lúc chết, chỉ xin cho con được rút lui.

Lão già phá lên cười, tiếng cười của lão vang ra khắp gian nhà rộng lớn, nó như âm thanh từ cõi âm trở về bên tai anh réo gọi.

- Chết? Rút lui?

Lão vẫn cười khùng khục rồi gọi thằng cò bên ngoài cửa vào, nói nhỏ với nó điều gì đó. Lão quay sang nói anh hãy trở về, hiện tại lão chưa muốn nhắc tới chuyện này. Anh còn muốn nói thêm nhưng lão thể hiện rõ thái độ gây khó dễ trên khuôn mặt phệ thịt.

Anh vừa bước chân ra khỏi cửa liền bị mấy thằng mặt quỷ túm chặt lấy, một lũ xông vào quây lấy anh, anh bị chúng đâm, chúng đá, bị dội vào tường bên nọ, đập vào cửa bên kia. Anh có khỏe nhưng không thể một mình chống lại hết lũ người ấy. Khi anh không thể đứng dậy, lão già bước từ trong phòng ra, ném vào mặt anh một tập giấy:

- Muốn rút lui? Làm xong vụ này mà có thể rút lui.

...

Anh ôm vết thương trở về cửa hàng hoa nhỏ, vừa đi anh vừa đọc tập tài liệu lão già đưa. Vụ cuối? Vụ cuối cũng là vụ chết, có thể anh đủ tài giỏi và may

mắn cũng có thể anh sẽ chết trong phi vụ cuối cùng này của lão già – bằng nhiều cách. Anh giấu tập giấy xuống chậu hoa lớn phía bên ngoài cửa hàng rồi mới gọi cô ra mở cửa. Khi băng bó những vết thương của anh, nước mắt cô chẳng biết ở đâu mà cứ rầm rức chảy ra, đã bảo sẽ không khóc nữa mà vẫn cứ khóc trước mặt anh thế này thì làm sao anh biết cô đủ can đảm cùng anh đi tới cuối cùng cơ chứ? Anh cũng nói cho cô biết về điều kiện của “Cha nuôi” nhưng không nói cho cô nó nguy hiểm tới mức nào, anh muốn cô tin tưởng rằng anh có thể làm được, có thể đem lại cuộc sống bình yên của hai người. Vì khóc nên cô ngủ thiếp đi trong vòng tay anh lúc nào không hay, anh khẽ hôn lên mái tóc mềm, khẽ ôm chặt cô hơn mọi ngày, nhất định anh phải sống sót trở về, nhất định không để cô một mình nữa.

...

Ngày hôm sau cô vẫn vui vẻ nói cười với anh như mọi ngày, cô cũng biết hôm nay anh sẽ đi làm vụ cuối cùng cho lão già nhưng cô không hề tỏ ra tâm trạng lo lắng. Điều ấy làm tim anh nhẹ nhõm hơn, ít nhất anh cũng không phải chứng kiến cảnh cô buồn khổ trước khi anh đi.

Anh đã không biết cô vô tình tìm được tập giấy anh giấu đi, cô không hiểu hết những gì họ viết nhưng cô hiểu nó không nhẹ nhàng như anh nói, thậm chí còn rất nguy hiểm. Vì sao cô không ngăn cản anh? Ngăn cản anh rồi sao? Hai người cũng chẳng thể bỏ trốn được khỏi nơi này, cô biết anh cũng sẽ quyết đi, vậy nên cô không ngăn anh lại. Cô cũng cố gắng giữ cho nụ cười của mình luôn hiện hữu trước mặt anh để ít nhất khi anh rời đi anh sẽ mang theo vẻ mặt tươi tắn nhất của cô trong tim mình.

Cô không dám nghĩ tiếp về một kết quả khác, kết quả của ngày anh không thể trở về, cô sợ nó sẽ nghiền nát tim mình ra mất.

...

Chắc anh không nhận ra lúc anh gửi cô nụ hôn tạm biệt cô cứ hoảng hốt níu chặt lấy tay anh, chỉ sợ một giây sau sẽ mất nhau mãi mãi.

Chiều tàn hôm ấy, mặt trời đỏ như máu tan trong từng giọt nước mắt trong vạt khó nhọc lăn ra khỏi khóe mi, anh đi. Tim đau đến kiệt quệ, chỉ từng nhịp thở nhẹ cũng khiến nó run lên, sợ hãi tới đáng thương.

Cuối cùng, cô cũng hiểu tình yêu là thứ đưa tay ra tưởng đã nắm được thật chặt nhưng hóa ra chỉ là bóng hình, hạnh phúc là bức tranh nháp vẽ vội chẳng rõ hình hài, là những đau khi cô đứng đây, anh ở đó, nhìn bóng anh qua muôn vàn giọt nước mắt rơi, là tim hát những khúc đau thương, à không, còn hơn đau thương nhiều lắm...

...

Kết thúc.

Từ ngày hôm ấy đến nay đã bao nhiêu ngày?

Ngày hôm ấy anh đi, cô ở nhà như ngồi trên đồng lửa chờ đợi tin của anh. Một ngày, hai ngày, rồi tới ngày thứ ba cũng có tin báo về, anh bị bắt.

Chính “Cha nuôi” cũng không biết mình bị công an phục kích từ lâu, lão định nhân vụ cuối này của anh để kiếm thêm đợt hàng hiếm và cũng đẩy anh vào con đường cùng, anh đã muốn rút lui thì lão cũng chẳng còn lý do gì để giữ anh lại nữa. Hôm ấy anh đến bến cảng như đã hẹn, khi hai bên thỏa thuận và tiến hành giao hàng thì công an xuất hiện, một vụ đụng độ súng ống nổ ra. Trong đồng hồ loạn, anh đã định nhảy xuống nước trốn thoát khỏi cả hai bên nhưng trước lúc đó đã bị trúng đạn. Không biết viên đạn lạc đó từ đâu bay tới nhưng anh biết nếu công an không xuất hiện thì hôm nay anh cũng không còn đường rời khỏi đây. Phía bên giao hàng vốn dĩ không có ý định để anh trở về, chúng sẽ nuốt trọn cả hàng, cả tiền và trả về cho bên lão già một cái xác không hồn. Vậy nên lão già mới chọn vụ này làm vụ cuối cùng của anh, lấy anh làm con chuột bạch, nếu may mắn, anh sống, lão ta có hàng và cũng chưa chắc đã để anh rút lui, và nếu không may mắn... - dĩ nhiên, sự không may mắn chiếm tới 90% cuộc giao dịch này. Điều anh không ngờ tới là công an lại xuất hiện vì vụ này lão già đưa ra rất đột ngột, thậm chí còn không có kế hoạch cụ thể, tất cả chỉ do mình anh tự tung tự tác, thì ra lâu nay bên cạnh lão già vẫn tồn tại một gián điệp.

Bị trúng đạn, anh nhảy xuống nước nhưng không được bao xa đã bị công an bắt lại, vì vết thương, anh được gửi tới bệnh viện, hôn mê hai ngày tỉnh lại, nhận ra tình trạng của mình, anh chỉ xin một cuộc điện thoại duy nhất để được gọi cho cô ấy.

...

Cô vào trại tạm giam thăm anh, vết thương của anh chưa bình phục hẳn, sắc mặt anh xanh xao, nhợt nhạt, râu ria mọc lộn xộn trên gương mặt ấy. Cô hỏi anh còn đau không, anh khẽ lắc đầu rồi cả hai lại im lặng. Nước mắt cô lại lăn ra khỏi khóe mi, nước mắt không lời, lặng lẽ chảy xuống hai gò má, qua chiếc cằm nhỏ rồi rơi xuống bàn tay run rẩy. Anh đưa tay lên tấm kính ngăn cách, làm động tác lau nước mắt cho cô nhưng sao anh càng lau cô lại càng khóc. Dẫn lòng mình xuống, anh chỉ nói được với cô ba từ:

- Đừng chờ anh...

Đừng chờ anh nữa, những ngày trong trại tạm giam anh biết mình sẽ không thấy cuộc đời tự do phải lâu lắm nữa và nếu có được ra thì một thằng tù như anh có thể đem lại những gì cho cô cơ chứ?

“Ôi hạnh phúc mong manh xa rồi, như xé nát tim ta người ơiTa thăm mơ môi hôn em nồng nànTa thăm mơ dáng em dịu dàng...”

Hỏi cô có nhớ anh không? Cô nhớ, nhớ lắm cái cảm giác nằm trong vòng tay anh ấm êm, nhớ lắm mùi môi anh – cái mùi vừa ngọt, vừa buồn, nhớ anh đến thảm thiết. Ngày tòa tuyên án, cô đứng lặng một góc tòa rồi lại vội vàng chạy theo khi người ta áp giải anh ra xe, cô đuổi theo chỉ để nói cho anh biết, để nhắc lại lời khẳng định năm xưa còn bé:

- Em ... đợi anh, đợi anh trở về cầu hôn em.

The end.